

Liber

batur eorum noticia: cum discernit cognitor speciem priuationem virtutis: sicut aire: et negare: esse et non esse. Utamen virtute priuari atque in vitium deficere damnable est. Et diffinire intemperantiam verbumque eius dicere pertinet ad artem morum. **S**ic autem in temperatem ad id pertinet quod illa arte culpatur sicut nosse ac diffinire quod sit soloecismus pertinet ad artem loquendi: facere autem vitium est: quod eadem arte reprehendit. Verbum est igitur: quod nunc discernere ac insinuare volumus cum amore: noticia. **N**isi itaque se mens nouit et amat: iungitur ei amore verbum eius. Et quoniam amat noticiam: et nouit amorem: et verbum in amore est: et amor in verbo: et verbum in amante atque dicente. Sed omnis est speciem noticia: similis est ei rei quam nouit. Est enim alia noticia est priuationem quam cum improbamus loquimur. Et hec priuationis improbatio speciem laudat: ideoque approbatur.

Concepte noticie similitudinem tunc ad equalitatem mentis accedere: cum id quod cognoscitur neque inferioris. neque superioris nature est.

Capitulum XI.

Ab ergo animus non nullam speciei note similitudinem: siue cum ea placet: siue cum eius priuatio displicet. Quo circa inquantum deum nouimus: similes sumus. Sed non ad equalitatem similes: quia nec tantum eum nouimus: quantus ipse est. Et quemadmodum cum per sensum corporis discimus corpora: sic eorum aliqua similitudo in animo nostro: que phantasias memoria est. Non enim omnino ipsa corpora in animo sunt: cum ea cogitamus. sed eorum similitudines. Itaque cum eas pro illis approbamus: eramus. Error namque est pro alio alterius approbatio. Abelior est tamen imaginatio corporis in animo: quam illa species corporis. in quantum hec in meliore natura est: id est in substantia vitali sicuti animus est: ita cum deum nouimus: quis melioris efficiamur quam eramus. Itaque nossemus maximeque cum eadem noticia etiam placa dignus amata verbum est: fitque aliqua dei similitudo illa noticia: tamen inferior est: quia in inferiori natura est. **C**reatura quippe animus: creator autem deus. Ex quo colligitur: quia cum se mes ipsa nouit atque approbat: sic est eadem noticia verbum eius: ut ei sit pars omnino et equale: atque identique: quia neque inferioris essentie noticia est: sicut corporis: neque superioris sicut dei. Et cum habeat noticia similitudinem ad eam rem quam

nouit: hoc est cuius noticia est: hec habet perfectam et equalēm qua mens ipsa que nouit est nota. Ideoque et imago verbū est: quod de illa ex primis cum cognoscendo eidē coequatur: et est gignenti et quale quod genitū est.

Sic sicut noticia mentis est proles non etiam amor partus eiusdem sit.

Capitulum XII.

Quid ergo amor: non erit imago: non verbū: non genitū. **S**ic enim mens noticiam suā gignit cum se nouit: et amor suū non gignit cum se amat. **N**ā si ppter ea est notionis sue causa quod noscibilis est: amoris etiā sui causa ē: quod est amabilis. **S**ic vero itaque non genuerit: difficile est dicere. Nec enim quæstio etiā de ipsa summa trinitate: omnipotensissimo creatore deo: ad cuius imaginem homo factus est: solet mouere hoīes: quos veritas de ipsius humanā locutionē inuitat ad fidem. **S**ic non spiritus quoque sanctus a patre deo genitus vel creditur vel intelligitur: ut filius etiam ipse dicatur. **Q**uod nunc in mente humana videntur inuestigare conamur: ut ex inferiore imagine in qua nobis familiarius natura ipsa nostra quasi interrogata responderet: exercitatiōrem mentis acī ab illuminata creature ad lumen incommutabile dirigamus. **S**i tamen veritas ipsa persuaserit: sicut dei verbū filium esse nullus christianus dubitat: ita caritatem esse spiritum sanctum. Ergo ad imaginē illam que creatura est: hoc est ad rationalem mentem: diligentius de hac in interroganda considerandaque redeamus: ubi temporaliter existens: non nullarum rerum noticia que ante non erat: et aliquarum rerum amor que ante non amabantur distinctius nobis appearit: quid dicamus: quia et ipsi locutionē temporaliter dirigende: facilior est ad explicandum res que in ordine temporum comprehenduntur. Primo itaque manifestum sit posse fieri ut sit aliquid scibile: id est quod sciri possit: et tamen nesciatur: illud autem fieri non posse ut sciatur: quod scibile non fuerit. **I**nde liquido tenendum est quod res quamcunque cognoscimūt cōgenerat in nobis noticiam sui. **V**erum enim noticia parit: a cognoscente et cognito. Itaque mēs cum se ipsum cognoscit: sola pars ē noticie sue: et cognitū ē et cognitor ipsa ē. Erat autem sibi ipsa noscibilis: et anque se nosset: sed noticia suā erat in ea: cum se ipsa non nouerat. **Q**uod ergo cognoscit se: parem sibi noticiam sui gignit: quia non minus se nouit quam est: nec alterius est sentie est noticia eius: non solum quia ipsa nouit: sed etiam quia seipsam: sicut supra diximus. **Q**uid ergo de amore dicendum est: cur

non etiam cum se amat: ipm quoq; amorem sui genuisse videatur: Erat enim amabilis si bi: t anteq; se amaret: quia poterat se amare sicut erat sibi noscibilis: t anteq; se nosset: qz poterat se nosse. Nam si non sibi esset noscibilis: nunq; se nosse potuisset. Ita si non sibi eet amabilis: nunq; amare potuisset. Cur itaq; a mando se non genuisse dicatur amorem suu. sicut cognoscendo se genuit noticiam suam. In eo quidem manifeste ostenditur hoc amoris esse principium: vnde procedit: ab ipa qui dem mente procedit que sibi est amabilis anteq; se amet: atq; ita principiu[m] est amoris sui quo se amat. Sed ideo nō recte dicitur genitus ab ea sicut noticia sui qua se nouit: qz noticia iam inuentum est quod partum repertū dicitur: quod sepe precedit inquisitio eo fine quietura. Nam inquisitio est appetitus inueniendi: quod idem valet si dicas: reperiendi. Que autem reperiuntur: quasi pariūt: vn de proli similia sunt: vbi nisi in ipsa noticia: ibi enim quasi expressa formantur. Nam et si iam erant res quas querendo i[n]uenimus: noticia tamen ipsa non erat: quam sicut prole na scem deputamus: porro appetitus ille qui est inquirendo procedit a querente: t pender quodammodo: neq; requiescit fine quo intē ditur: nisi id quod queritur inuentum: querēti copuletur. Qui appetitus: id est inquisitio: qz amor esse nō videatur: quo id quod notum est: amatur. Hoc enim adhuc ut cognoscatur agitur: tamen ex eodem genere quidam est. Nam voluntas iam dici potest: quia omnis qui querit inuenire vult: t si id querit quod ad noticiam pertineat: omnis qui querit nosse vult. Quod si ardenter atq; instanter vult: studere dicitur quod maxime inesse quendis atq; adipiscendis quibusq; doctrinis dici solet. Partum ergo mentis antecedit appetitus quida: quo id quod nosse volum querendo t inueniendo nascitur proles ipsa noticia: ac per hoc appetitus ille quo concipiatur paritura noticia: partus t proles recte dici non potest. Ademq; appetitus quo inhibatur rei cognoscendae: sit amor cognitae dum tenet atq; amplectitur placitam problem: id est noticiam dignitatiq; coniungit. Et est quedam imago trinitatis: ipsa mens t noticia eius qd est proles eius: ac de seipsa verbum eius: t amor tertius: t hec tria vnum atq; vna substantia. Nec minor proles: dum tantam se nouit mens quanta est: nec minor amor dum tantu[m] se diligit qd[um] nouit t quanta est.

Explicit liber nonus.

Incipiunt capitula libri decimi.

- i De studijs discere amantium qd igno riant: quod tamen non expeterent sci res si penitus ignorarent.
- ii Quibus causis amari videntur cognita: cum ipsa scientia eorum que ne scimus expertitur.
- iii An incognita sibi sit mens cum se que rit vt nouerit.
- iv De proprijs mentis que non potest ignorare.
- v In quo mens nosse se debeat: et a quibus abstinerene eis quasi proprijs delectetur: atq; in se minus nouerit.
- vi In quibus mens de se cogitans possit errare.
- vii De opinionibus eorum qui mentem o liquide precipuum corporis esse senserunt.
- viii Q[m] mens nosse se querens: nihil de se corporeum debet cogitare.
- ix Quomodo mens cognoscit seipsam.
- x Q[m] mens nosse se cupiens nihil eorum de se opinari debeat: de quibus scit esse dubitandum.
- xi De memoria: intelligentia t voluntate: in quibus mens habet in se quan dam imaginem diuine trinitatis.
- xii De querenda imagine trinitatis etiam in his que anima ex corporis sensibus concipit.

Aureli Augustini episcopi de trinitate liber decimus incipit.

De studijs discere amantium quod igno riant: quod tamen non expeterent sci res si penitus ignorarent.

Capitulum I.

Hinc ad ea ipsa consequen ter enodatus explicada lima tor accedat intentio. Ac p[ro]mū quia rem p[ro]cessus ignorantia amare omnino nullus potest: diligenter intuendum est cuius modis sit amor studentium: id est non iam scientiuz: sed adhuc scire cupienti quacq; doctrinā. Et in his q[ui]p[er] reb[us] i q[ui]b[us] nō v[er]itate d[icitu]r studium solent existere amores ex auditu: dum

